

Μια συγκλονιστική μαρτυρία για το ναυάγιο του 1955 της Ίμβρου († 26 Ιουλίου)

/ [Πεμπτουσία](#)

Το θλιβερό Πανηγύρι
Το ναυάγιο

Είναι ένα ήσυχο πρωινό στις 26 Ιουλίου του 1955. Ο άρχοντας ντυμένος τη χρυσή στολή του, πήρε το τελευταίο του μπάνιο στα γαλανά νερά του Αιγαίου κι άρχισε τεμπέλικα να ανεβαίνει τα αραιά σκαλοπάτια τ' ουρανού...Σήκωσα το βλέμμα μου και κοίταξα την απεραντοσύνη της θάλασσας. Το μάτι μου ξεχώρισε μια βαρκούλα που αλύπητα ράγιζε το καθαρό γυαλί της. Ήταν η μοιραία βάρκα που θα μας περνούσε σε λίγο στην απέναντι όχθη της... Αχερουσίας....

Ήταν πολλοί παραθεριστές στο γραφικό εκείνο μέρος του Πύργου - μια εξοχή του Σχοινουδίου της Ίμβρου - κι αφού γιόρτασαν τη χάρη της Αγίας Άννας την πρώτη μέρα θα πηγαίναμε όλοι μαζί να προσκυνήσουμε το εκκλησάκι της Αγίας Παρασκευής που δεν ήταν πολύ μακριά.

Αργά τα κουπιά άρχισαν να σαλεύουν και μαντήλια υψώνονταν για να αποχαιρετήσουν το πλήθος που στεκόταν στην αποβάθρα και τώρα όσο πήγαινε χανόταν από τα μάτια μας! Αποχαιρετούσαμε τη ζωή με όλα τα μεγαλεία ,μ'όλες τις διασκεδάσεις και τις απολαύσεις της και βαδίζαμε χωρίς να το ξέρουμε προς

τον θάνατο....

Είχαμε ξεμακρύνει πια από το λιμάνι και προσπαθούσαμε να περάσουμε τον κάβο που ορθωνόταν μπροστά μας πανύψηλος! Πρόσεξα τον καπετάνιο που έκανε «σία» και τον άκουσα να λέει πως σ' αυτό το μέρος έγινε πριν πέντε χρόνια και άλλο ναυάγιο στον ίδιο τόπο που αρμενίζαμε εμείς... δεκαέξι νέοι ναι νέες βρήκαν οικτρό θάνατο στο καταραμένο αυτό μέρος πάνω στον ανθό της ηλικίας τους...

ΖΩΓΡΑΦΕΙΟ '56

-Ο πνιγμός είναι πολύ σκληρός θάνατος παιδιά μας ,είπε.

Έτριζαν τα κουπιά και οι σκαρμοί της βαρκούλας που προσπαθούσε να μεταφέρει είκοσι πέντε επιβάτες.

...Μέσα στην βάρκα δεν ακουγόταν μιλιά εκτός από τον ξερό θόρυβο που έκανε το τενεκεδένιο κουτί ,καθώς προσπαθούσα να βγάλω τα νερά που καλμάριζαν οι ανοιχτοί (σ.δ.μου!!!!) σκαρμοί της βάρκας.

-Να ο Άγιος Γιώργης άκουσα δίπλα μου να λέει ένας φίλος μου .

Ένα από τα πολλά εκκλησάκια που είναι σπαρμένα στις ακρογιαλιές της Ιμβρου. Σπούδαζε θεολόγος και είχε έρθει να δει τη μάνα του. Άρχισε να σταυροκοπιέται και με τράβηξε κοντά του:

-Θα μας περιμένουν να αρχίσουν την λειτουργία; με ρώτησε.

-Θα προφτάσουμε μην ανησυχείς, του απάντησα.

Δεν πρόφτασα να τελειώσω τη φράση μου και ένιωσα ένα δυνατό τράνταγμα πού κάρφωσε τη βάρκα στη θέση της. Όλοι κλονιστήκαμε και κινδυνέψαμε να πέσουμε στο νερό. Την ίδια στιγμή είδα τον καπετάνιο να ορμά στα κουπιά και να μου φωνάζει:

-Στα κουπιά! Στα κουπιά!

Δεν μπορούσα να κουνηθώ από τη θέση μου ...Ο πανικός είχε αρχίσει...Το νερό μούγκριζε καθώς ορμούσε μέσα στη βάρκα από την ανοιγμένη τρύπα!

Είχαμε χτυπήσει στον βράχο...Κλάματα μικρών παιδιών και γυναικεία ξεφωνητά ξέσκιζαν τον αγέρα. Λίγα δευτερόλεπτα μεσολάβησαν, έγειρε η βάρκα και βρεθήκαμε όλοι μέσα στο νερό..

.Δεν ήξεραν κολύμπι οι περισσότεροι και άρχισαν να πιάνουν ο ένας τον άλλον, να παλεύουν κι ύστερα να βουλιάζουν με ανοιχτά τα στόματα απ'τις φωνές.

Η σκέψη μου είχε σταματήσει, τα μάτια μου έβλεπαν θολά και το κορμί μου βούλιαζε σαν ένας όγκος από σκέτο μολύβι, καθώς το πίεζαν πολλά γυναικεία χέρια. Ήταν αδύνατο ν'ανέβω πάνω και έτσι δεν έκανα καμιά προσπάθεια. Κράτησα όσο μπορούσα την αναπνοή μου κι ένιωσα να ξεκολλούν ένα -ένα τα χέρια μου από πάνω μου καθώς βούλιαζα ακόμα πιο κάτω. Πνιγόταν λοιπόν... Τώρα πατούσα στον βυθό .Ήταν πολύ σκοτεινά. Χτύπησα με δύναμη κάτω τα πόδια μου και κατόρθωσα να αναπνεύσω στην επιφάνεια. Μα δεν είχα γλυτώσει .Πάλι με άρπαξαν πάνω στην απεγνωσμένη τους προσπάθεια τα χέρια και πάλι βυθίστηκα. Ηρθα ξανά πάνω και με κομμένες τις δυνάμεις μου άρχισα να κολυμπώ προς το πέλαγος. Προτού όμως να ξεμακρύνω ήρθα στον εαυτό μου.

Γύρισα πίσω και λίγα μέτρα πιο πίσω είδα αναποδογυρισμένη τη βάρκα. Πολλές προσπάθειες χρειάστηκαν να πλησιάσω και μόλις κατόρθωσα να πιαστώ στην καρίνα η βάρκα γύρισε μόνη της. Και ήρθε στην επιφάνεια του νερού. Κάθισα πάνω και είδα μια μάνα να κολυμπά με το μωρό της στα δόντια.

Ήταν μια δυστυχισμένη μάνα που προσπαθούσε να σώσει το παιδί της ενώ πιο πέρα

πνιγόταν η δική της μάνα. Ένα αδελφός κρατούσε την μισοπνιγμένη αδερφή του και ζητούσε βοήθεια..Στο πλάι της βάρκας ένας όγκος μαλλιών ξεφύτρωσε από τον βυθό. Άπλωσα το χέρι μου και τον έπιασα. Ήταν ένα κορίτσι 19 ετών. Μόλις πάτησε στη βάρκα άνοιξε τα μάτια κι άρχισε να τσιρίζει. Ζούσε λοιπόν...

Η πρωινή καλοκαιριάτικη αύρα ήρθε πρώτη να μας καλωσορίσει. Μας χάιδεψε απαλά και ύστερα χάθηκε. Τώρα όλα είχαν τελειώσει. Η θάλασσα ησύχασε και γαλήνεψε, οι λάκκοι είχαν κλείσει... Και είδα τότε τον φίλο μου μπρούμυτα με το κεφάλι μέσα στο νερό λίγα μέτρα πιο πέρα. Η θάλασσα τον πέταξε επάνω...

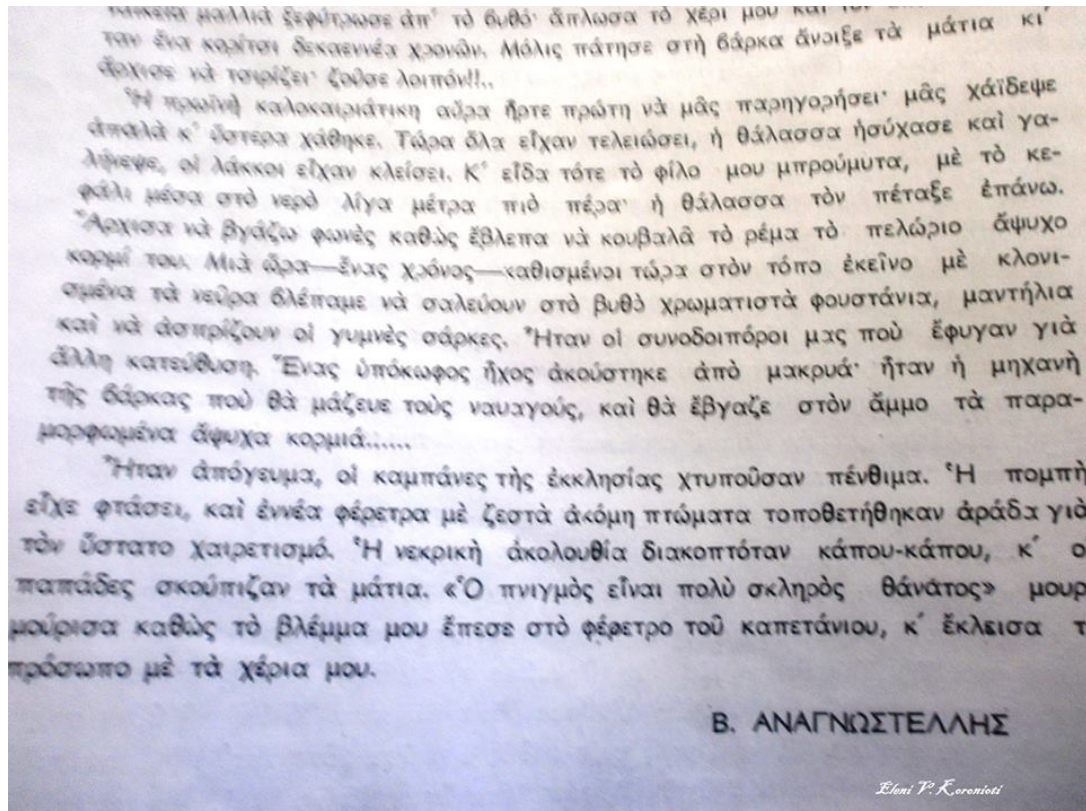
Άρχισα να βγάζω φωνές καθώς έβλεπα να κουβαλά το ρέμα το άψυχο κορμί του.

Μια ώρα -ένας χρόνος-καθισμένοι τώρα στον τόπο εκείνο με κλονισμένα νεύρα βλέπαμε να σαλεύουν στο βυθό χρωματιστά φουστάνια, μαντήλια και να ασπρίζουν οι γυμνές σάρκες...

Ήταν οι συνοδοιπόροι μας που έφυγαν προς άλλη κατεύθυνση. Ένας υπόκωφος θόρυβος ακούστηκε από μακριά. Ήταν η βάρκα που θα μάζευε τους ναυαγούς και θα έβγαζε στην άμμο τα παραμορφωμένα άψυχα κορμιά...

Ήταν απόγευμα.Οι καμπάνες της εκκλησίας χτυπούσαν πένθιμα. Ή πομπή είχε φτάσει και εννέα φέρετρα με ζεστά ακόμα πτώματα, τοποθετήθηκαν αράδα για τον ύστατο χαιρετισμό. Η νεκρική ακολουθία διακόπτονταν κάπου κάπου και οι παπάδες σκούπιζαν τα μάτια τους.

Β.Αναγνωστέλλης.

Συγκλονιστική αντιγραφή και επώδυνη πολύ για μένα από το Λεύκωμα «Ζωγράφειο '56».

Έκθεση του Βάσου Αναγνωστέλλη, που μου εμπιστεύτηκε ο ανηψιός του, γιος της Κυβέλης, Θανάσης Φαναριώτης. Ο Βάσος εδώ και χρόνια είναι πια με κείνους τους φίλους του στους λειμώνες και στις απέραντες αλλά άκακες θάλασσες τ
Ουρανού...

Για τον Ιστορικό.

Ελένη Ψευτέλλη- Κορωνιώτη (Τ'Ανταλούδ')